

**TROENS MAGT:
ROMAN, PP. 1-273**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649725298

Troens Magt: Roman, pp. 1-273 by Johan Bojer

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JOHAN BOJER

**TROENS MAGT:
ROMAN, PP. 1-273**

TROENS MAGT

ROMAN

AF

JOHAN BOJER

ANDET OPLAG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KJØBENHAVN 1905 KRISTIANIA

En tysk, en svensk og en fransk udgave
er udkommet af denne bog.

Kjøbenhavn — Græbes Bogtrykkeri.

5/1/12
7/13/12

839.8 B63
OT

FØRSTE BOG

OCT 14 1911 92 Sydenhede # 1.56

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

Det skumrede allerede, da Knut Norby sad i spidsslæden og kjørte hjemover fra et møde i skolestyret. Isen paa Mjøsen havde ikke været tryk i det sidste, og han havde lovet sin kone at fare landevejen hjem. Men mangehaande ærgrelser i dagens løb havde gjort gubben ophidset, og nede ved hammeren strammede han pludselig tømmerne og svingede ud paa bugten. «Isen har holdt andre før idag,» tænkte han, «og saa skulde den ikke holde mig!» Hesten spidsede ørerne og tog rædde skridt hen over isflagene i fjæren, men Knut gav den et rap, saa spidsslæden gjorde hop i hop, inden den naede ud paa den jevne, blanke flade.

Naar den ene ærgrelse kommer brat ovenpaa den anden, kan det føles som man faar et stød der, men paa forhaand havde et saar. — Først havde gubben idag tabt i en sag i skolestyret — det var imod den

elendige folkehøiskolebestyrer. Og da hans svigersøn kom midt op i den ærgrelse og bad om et nyt forskud paa arv, følte gubben dette som den rene udpresning. Men da han en time efter igjen fik høre, at handelsmand Wangen var gaaet fallit, da blev de par tusen, han her stod inde for, til en ulykke, som formelig tog ham i struben. «Det blir snart, saa jeg maa føde halve bygden,» tænkte han. «Jeg mener folk bare lægger an paa at flaa mig for sidste skilling.»

— Det var en langvokset, sort hingst med rustfarvet, bølgende manke og lekende bevægelsen. Gubben selv var skjult i en svær bjørneskindspels med opbrettet krave. Og her ude paa isen begyndte mørket at falde paa, og inde i det sneblege landskab rundt bugten tændtes lys i lys paa gaardene.

«Og naar nu din kone faar vide dette her?» tænkte han, mens bjælden klang og isen føg fra hestehøverne. — Det var bag hendes ryg, at han havde skrevet under det garantidokument for Wangen. Det kunde vel være tre, fire aar siden, og garantien skulde hjælpe Wangen til mere kredit hos en grosserer i hovedstaden.

Men allerede den gang havde han lovet sin kone ikke at kautionere for nogen mer. De havde tabt nok. Og nu?

«Hvordan fanden kunde han narre dig dengang!» tænkte gubben. Men selv den dygtigste har sine svage øjeblikke, da man er god og snil. De var begge i byen, og Wangen havde git en god middag paa hotel Carl Johan. Og efter paa — saa blev det. Og nu? Det blev en dyr middag. Men fordi Norbyen nu gruede for at staa skamfuld for sin kone og indrømme, at han havde brudt sit ord, — følte han en stigende uvilje dæmmes op imod Wangen, som jo var skyld i det hele. «Han havde nok sin hensigt med middagen den fyr.» Og uvilkaarlig begyndte gubben at huske en hel del slette ting om denne mand, fordi der laa et slags selvforsvar i at føle sig rasende paa den anden.

Skyggerne fra granlierne blev sorte, stjernerne tændtes, men i vest glødede en ildgul stribe op af mørket og kastede flammer henover isen. Den lyste i nikkelbeslag paa sæletøi og slæde og fik mand og hest til at kaste store skygger, som uafsladelig kjørte paa siden. Og herude paa den øde flade øinedes neppe et liv. En enslig fisker